

„ეკონომიის ჩაუივი“

ეკონომიის რეკიმი არას დღევანდელი ლოზუნგი. ეს უნდა განხორციელდეს არა მარტო ტრესტში და სინდიკატში, არამედ ფაბრიკა-ქარხანაში, დაწესებულებაში და წარმოებაში და კერძო ცხოვრებაში.

ამას გარდა, აუცილებლად საქირაო თვითუღმა ჩვენ-განმა დაიკოს ეკონომიის რეკიმი.

გინ როგორ უყურებ, ხე ვინ როგორ ებურება, როგორ უღლება ეკონომიის რეკიმი.

პირველი შემთხვევა.

მე და ივანე მივდიოდით რესტორან „ზინობოიტოს“ წინ. ჩვენს წინაშე გადიმოლა ფრიად თვალწარმოაკი ვიტრინა ავსებული სხვადასხვა ხიარ სურსათ-სანოვავით. ჩემი ამხანაგ ივანეს რა მოგახსენოდა და პირდათ მე სერვისე მომავლა ყელში.

მით უმეტეს, რომ ჯიბეში ერთი გახურებული კაბიკი არ მქონდა. ასეთ დროს კი, როგორც მოგახსენებთ, კაცს მადაც აქვს და საღერლეიც აწილილი. რამდენადღაც გაგონილი მქონდა, ივანეს კარგა ბოლომად ქონდა ფული.

- მან გამაბედინა და უთხარი:
- ძმაო ივანე, შიდი ერთი თითო არაყი გადავკრათ!
- სიამოვნებით: თუ შენ იტყვი, ცოტათენი ეისაუწმით კიდევ.
- მავს რაღა ავაჯიბებს. შევიცილი.
- გავემართეთ კარებისაკენ. შიგ კარებში, რომ შევედი, ივანემ მითხრა:
- ბიჭო, ფული ხომ გაქვს ჯიბეში, მე არაფერი მაქვს თან.

ეს რომ მითხრა, თვალები დამიხრედა!

— შე ოჯახისდასტევი, ფული თუ მქონდეს რაღას გჯიხნებდა, ერთ სიტყვასაც არ დაგადაპარავებდი. შენ რომ არ შემოსულიყავ, მხარზე შედივამდი და ისე შემოვიყვანიდი ამ რესტორანში.

— მამ შე არაფერი მაქვს.

- კი შექვს.
- არა ძმაო, არ მაქვს, მითხრა მან და მიბრუნდა წასასვლელად.
- გამოვეყვი უკან; მეტი ჩარა არ მქონდა.
- ბიჭო, რატომ შეზარტხნენი, ვერ შესხედ მიკიტან-მა რა დანივით შემოგვხედა როცა უკან დაებრუნდი?
- შემოგხედოს და თუ სურს თვალები დაიხიროს. მე აწი სამიკიტანებში ფულიც მსხარეჯილი არ ვარ.
- მე რომ მქონდა მაშინ ხომ მიარიბედი ჩემს ხარჯზე?

— მაშინ სხვა დრო იყო!

— რა დრო ყმაწვილო, ახლა გადაწყვეტილია, როცა შენ ფული გქვიავენი გიბეში?

— არა, მაგარამ, საერთოდ, არის ასეთი დრო დღეს ქვეყანა ამს იძისი და შენ ღარ გაგვირწა ეკონომიის რეკიმი?

— ეკონომიის რეკიმი-ში! ჰოთაო, ახლა კი მივხედი; ესე იგი: შენ რომ ფული გაქვს, მაშინ არის ეკონომიის რეკიმი და მე რომ მაქვს—ურეკიმიბა. ჩაილაპარაკე შემთხვენ და წავედი.

მეორე შემთხვევა.

— კაცო, რომ ხარ ყურწყადებულად და ვითომც იქ არაფერიბოა ისე იტყვი, მე კოვერტის კოსტუმის შეკრვა არ მინდა?—ტუხნებდა ელზაროთის მისი ცოლი მატრონი.

— შეიკარე, ბატონო, ვინ გიშლის!—ამბობს ილარიონი.

- კი მარა რით?—ანხლებს მატრონი.
- ფულთო.
- ფულს სად არის?
- ჯიბეში.
- რომელ ჯიბეში?
- უკანა ფეხის შეკრვალის ტრატზე, რომ ჯიბეა დაკვერბული, იქ გვია ერთი თრამიტო თუშან ნახეკრანის, ამოიღე და შეიკრე—იმ ფულით.
- რა, ამოვავდოს მიექლ-გაბარილმა. რომელი უკანა ფეხია ყაბახ?
- რომელი და გომელი! დედაკაცო, რომ ამეკვიტები კოვერტის კოსტუმს და კოსტუმო, აღარ იყიბნებავ—რომელი თანხებში შევიკრო?
- შენ ხომ შეიკრე ამას წინეთ?
- მაშინ სხვა დრო იყო!
- რა დრო იყო? ესლა რა დროა ისეთი, რომ კოვერტის კოსტუმის შეკრვა არ შეიძლებადეს.
- რა დროა და ეკონომიის რეკიმის დრო!
- მაგარამ რის კოსტუმი შევიკრა!
- ტრიტოში პრეგლის. ვაცულუბით უყეთესია. იაფიც ჯდება.
- გულწასული მატრონი იატკაქე ეცემა.
- აი, შედეგი ეკონომიის რეკიმის— ამბობს მრავალმნიშვნელოვანად ილარიონი.

აღლარა-აღლარანა,

„საქმის კაცნი“

ზოგს იქნებ მკედარიც ევერნე. ზოგი იქნებ ნეკროლოჯი დაწვინასაც ფეხობდა ჩემზე, რადგან კარგა ხანია „რეტორიკაში“ ჩემი წყრილი არ დაამჩნებოდა. ბათონის სატრატორიო ხალხი ზეიმისთვის ემხადებოდა ამის გამო, მაგარამ, ჩაუფარდი კოვში ნაციონი: მე გვიბოძი, რომ ცოცხალი გვყოფილავარ.

წყრილი, მართალია, არ დამიწერია „რეტორიკისთვის“, მაგრამ არც შეიძლება დამიწერა, რადგან საქმეებში ვიყავი გართული: კორუბენზე და მისხნებებზე დავდიოდი. სიამას როცა ხალხში მივიღოდი, წყრილის წყრობს კი არა ანგარიზის ჩაბარებს ვერ ვასწრობდი ცოლთან, რომელთანაც ანგარიზის ჩაბარება უფრო აწე-ლია, ვიდრე გამეფასება.

ცოლის შეკითხვებზე მისთვის დამამყიდვლებელ ჰასუს ვერ ვიპლევდი, და ამიტომაც მემუჭრებოდა იგი.

— ნუ ჯავრობ გენაცვავე, ავერ არჩენენბი ჩატარდება, დიდი კაცი ვახებები და მე ვიცი მერე შენი პატივისცემა.

ამ სიტყვების შემდეგ ცოტას მოლბებოდა ჩემი ქალბატონი და გამომიმბედა.

არჩენენბისათვის გაფთორებული მუშაობა იყო ზოგი უწყვეტბს ამხადებდა, ზოგი არივებდა. ზოგი კახონეკრბს ათავლიებებდა, თუ რომელი კახონეკრ შემხედებო, ყველა გულის კახალით ელოდა არჩენენბის შედეგს.

ჩვენი კავშირის საერთო კრებებზე ცოტა „გაბატრული“ გამოეცხადი. მშენიერ ხასიათზე ვიყავი, რაკის საღერლეიც აწილიდა მქონდა. დობინი ხალხით ვაქედლო იყო, დასადომბიც კი არ იზოვებოდა და არ ნეტობს ქალიშვილებს შუა ჩაივყვი. ქალბნა მიიწ-

„გოლგოთა“ (იგივე: ვერის დაღმართი)

რ. შ. 10

მოიწიეს, მათ მღვდმარობისათვის ყურადღებაც არ მიმქცეოდა.

კრება გაიხსნა. ჩემს მიერ შევიწროვებულმა ქალი-შვილებმა ჩემი მოცილების მიზნით ჩემი გვარი დაიძახეს. საჭმე დაძახებდა, თორემ მერმე საჭმე ადევლია.

სულაოკოდელიო, მეც კი მესაიმოვნა. წამოვჯექი სტენახე და ისეთი სერიოზული შეხედულება მივიღე, რომ ხალხის ყურადღება მივიქციე.

მიხსენება გათავდა, ყველამ სიტყვა სიტყვა და ბოლოს მეც გამოვედი.

— ამხანაგებო—ვიძახდი მე—ქალაქის საბჭოზეა და მოვიდებელი ქალაქის აშენება-გაშენება; საჭიროა ქალაქის აშენება.

არ მახსოვს რამდენი ვილაპარაკე, ან რამდენს ვილაპარაკებდი ყიდვებ, რომ თემუქმდომარეს ხელი არ მოემკიდა და არ წაყვეყვანე.

ტაშის გრაილი კი საშინელი იყო. სიცილიც გაისმოდა აქა-იქ.

საჭმე არჩიენებზე მიღადა.

ყველა სიბები გავწინჯე, მაგრამ ჩემი გვარი არ იყო. ავიღე ქალაქი, გავხეი შუაზე, დაეწერე ჩემი გვარი და ჩავერთე.

რად ბევრი გავაგრძელო—ამირჩიეს“.

სიხარულისაგან აღარ მახსოვს როგორ მივედი სახლში.

— ამდენხანს სად იყავი, ყმაწვილო? მისაყვედურა ცოლმა.

— ეხლა ნულარ მესაყვედურებო ჩემო თინა. დღეიდან მე დიდი კაცი ვარ და შენ კი დიდი კაცის ცოლი.

— როგორ? რა მოხდა?—სიხარულით შემომხევა ცოლი.

ამირჩიეს... ამირჩიეს...

— არა, მართლა?!

— მართლა, ჩემო კარგო, მართლა... ეხლა აღარაფერი გვიჭირს.

— ოჰ, შენ გენაცვებო, კისერში—დაიძახა მან და შემომხევა უსურვავის წნელებით.

როგორც იქნა დაემშვიდდით. ვახშამი არაფერი გვჭონდა, მაგრამ სიხარულის გამო ჭამაც აღარ გვინდოდა.

— ძლივს გვიღრსე ამ ფეხსაცმელების გამოცვლას, —სიხარულით სიტყვა ჩემმა ცოლმა და ძველი დახეული ფეხსაცმელები ლოგინს ქვეშ შეაგდო.

— როგორ? შეიძინე ახალი?—შევიკითხე მე.

— რაღა არ შეიძინე! ხვალ შენ ახალს მომიტან. ისეთი „კრემლშინი“ და „კავერკოტი“ მოუტანია ასლანას, რომ საუცხოო... „კავერკოტი“ ვიყიდიო და „კრემლშინი“ც.

— აუცილებლად, ჩემო კარგო, აუცილებლად.

— მაღლობა ღმერთს, მეც გავხდი ატრესტენის ცოლი.

— ასეა, ჩემო კარგო, სულ ტანჯვაში ხომ არ ვიქნებილით.

— ხელს თათხიდან გადასვლა მოგვიწყებს—ჩაილაბარავ ჩემმა ცოლმა. ნახევრად ძილში ვიყავი, მაგრამ თათხის გამოცვლის სიხარულმა გამომამუხიზლა.

— როგორ? აღმოაჩინე სადმე თუ?

— აღმოვაჩინე რომელია, ანა აწი ამ თათხში ვიცხვებოდა თუ?

ჩაილა უნდა მეთქვა.

მეორე დღით აღრე წავედი სამსახურში. მართალია, სადილის ფული არ დამიტოვებია, მაგრამ საუცხოვრო სადილი დამხვდა და თან ერთი ძველი მეგობარი სტუდენტი—პეტრე.

— ემე—მოველოცავს, მოველოცავს — მომძახხა პეტრემ,—ღიღი კაცი ვამხდარხარა, შენი იმედით ეხლა ყველაფერს გავხედავ.

სადილი გემრიელი იყო.

— შენ გეცოდინება ალბათ—დაიწყო პეტრემ—შე რომ იტალიაში მივდივარ.

— იტალიაში რა გინდა, კაცო?!

— იქ მხატვრობა მინდა შევისწავლო; როგორც ვამჩნევ ამის დღი ნიჭი მაქვს.

— შემიგე იტალიაში რა გინდა, განა ბათომში ამ თბილისის ხატვა არ შეიძლება თუ?

— ხატვა შეიძლება, მაგრამ იტალია სულ სხვა ქვეყანაა,—ხომ იცი: ყველა ხელოვანი იქ მისდის სწავლის დასამთავრებლად.

იტალია ძმაო დიდებული ქვეყანაა.

მარტო იტალია ბუნება, მარტო იტალია მთები და მდინარეები რას წარმოადგენენ ადამიანისთვის.

— განა მთები და მდინარეები ჩვენში არაა?

— რა შედარებაა, კაცო.

სადილის შემდეგ ისევ კრებაზე გავეშურე. საღამოს როცა სახლში დაებრუნდი, ცოლმა ყველნაირ შალკულაბრეშუმის ნიმუში დამხვედრა.

— ეს კაბათი, ეს კოფთად, ეს პალტოთი, ეს კომბინიზონათი, ეს პერანგათი, ეს სარჩულათი, ეს ლიფათი, ეს კაპოტათი, ეს იმით... და რა ვიცი რამდენი რა არ დამისახლება ჩემი თათხი საესე იყო საქონელით. კიდევ ყარევი, რომ ქალაქიდან გეარიან მოზოროებით ვარ, თორემ რომ ვისმეს დავესმინე, ატეხსტენ ადვილს კი არა, მილიციელობასაც დაეკარგავდი.

ცინაგარიშეთ. 455 მანეთი უნდოდა საყიდელს.

— ერთი თვის ჯამაგარი ცინაგარიშოთ თრასი მინეთი—დაიწყო ცოლმა—სამასი აფანსი, სულ ხუთასი. კიდევ ვიყიდით და ფულაც დაგვრჩება—სიხარული შემძახხა და კიდევ ვაღამეხვია.

მეორე დღეს ისევ კრებაზე, ისევ არჩევნებზე. აირჩიეს ქალაქის თავი, მისი შოადგილე, მდივანი, ერთი გამბე, მეორე გამბე, მაგრამ ჩემი გვარი არავის უსსენებია.

ყველაფერია მოჩრა.

ღამის ორი საათი იყო, არჩეულები მხიარულად გაექანენ თავთავიანთ სახლისკენ. მე კი გამოვბანკულდი გარედ და გათენებამდე ძლივს მივედი სახლში.

თუ რა უხედულებას დამატებსა თავზე ოცლი, კი მიხედნაბი, ანხ. ტარტაროზო.

აი, ეს იყო მიზეზი, რომ ამდენხანს ვსდუმდი.

ქ. აბოლო.

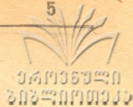
„ვათანი“-ს

ოფოიანი თეოფილე
ოფოფს შეშეიფეთა...
ფ-მეი—ფუ ფვაფუბრობს...
ფური ფეთრაკია,
ფამფალეთის ფოლადი,
ფოთის ფაფანაკია.
ფუფიანი ფოთოლი.
ვეფეხი ფერათ თეთრია.
ფოროზფე ფეხებს აიფქრებს.
ფრა ფერობს ეფარა,
ფლაფე ქოროფა, იაფი.
ფაფლს აფსებს ფოტრე,
ფალაფანი ფოთრედა,—
ფართალი თუ ფრიალებს.
ფათარს თოფის ფერები,
აფთარს ფარავს ფაფარი,
ფერიები აფრინდა.
ფარნის ფერი ფინია,
აფი ფარდა დაფიქრდა
ფიბილის ფართეთ ფარული
ფარმან მფეფ მეთობდა,
ფთო ფართეთ იფეთქება.
ფუფლს ფული რაფ უნდა.
ფინაჟს აფრობს ფეფოსი,
ფქეფილის ფეფა ფრიალებს,
სიფეს ფაფის ფრიალი
ფინ—უნან—სენს გაართობს,
ერთი ქეფი ფუნტოზა.
ქეთანს აფოროქებს,
ფრინველუმში ქეთამი,—
და ფინეთში ფილთაქეა,
ანაფორის დაფენა
ფუფუნების ფერფლია,
ფარშავანეფი ფირფიტა,
ფინჯანი და თრითინა.
ფარმაციეტი ფურეში?
ქეფიორების აფხეკა,
ბურთი ორთქლეთ გამობარო
ფიბილი თიხა ხორთუმის.
ფურესების ფოლაქი,
ფიფქი ფერუმარული
ფომას ფუქი გუფარი
ფრთების აფარ-ფატება.
ფოფლი ფუნეკლოორს
ფრთხილათ ფუფეგრება
იქ ტრითის ფეტურის
აფთაქი ეფარა
ფოფ თუფუნის ნაფაზი
ფრთების აფარ-ფატება.

სიმონიკა.

კონდუქტორებო, გვაბატიეთ, თქვენ გენაცავლეთ: ვეცდებით გეკონდეს ხურდა ფული შურიანი გახურდავება რომ მოასწოროთ თქვენ ფულის მღე, რათა თქვენამდი არა გავხდეთ ჩვენ შურიანი. მე წყნეთის გზაზე ჩემთვის ვიდექ შემელთან ახლოს ველოდვოდეთ ერთ რომოდას ციფრით ხუთია. ასე ვფიქრობდი: „ო, რა გიშავს რომ შემეხებოდ, არ ვიქნებოდი დატვირთული ჯაგერის ყუთითა“. ჩამომვიღიდენ მე ხშირ-ხშირად სხვა ტრამვაებზე; (როგორიც არის შევალბილი ნომერი ორი ჭირველი ნომრით მას მოსდევდა სხვები ვაგებით) შემელის გვერდით, მე ვიდექი ფიჭო განასწორო, უნივერსიტეტს ვესწრაფოდი ლექციაზედა. იყო საათი მეთერთმეტე... ოორმეტის ხუთი; ხუთ ნომერ ვაგონს ვინატროდი მაშინ ძალზედა, როგორც ინატრის სატრფოს ნახავს ვაგი სათუთი. ჰო! ვატმანო, მოლოდინი შენი შავიეგებს, მიღობარ ისე. ვით ნახშირის გამყიდველია. აიი ათსაჯერ წერილით და სიტყვით ვაბტრეე (გახეთებშიაც შენიშვნები ულევება), ამ გვარ იყო იმ შემელთან შემოლაშება!

ჰოი, ვატმანო, კონდუქტორო, ლოდინი თქვენი, დარწმუნებულ ბრძანდებოდეთ, არ გვიამება, რადან ისედაც მტვერის ყლაპვით ვართ ბევრის მთმენო, ვაგონების ცდა საზოგადოთ საქმეა მძიმე: თუ ნამეტნავათ სამსახურში მივტრქარება. ქვეით აბირებ,—ზევით მიდის ყველა ციმციმითა ზეით მიდობარ, ყველა ქვეით მიიბარება. გამომიციდია ეს ამბავი მე არა ერთი (და ალბათ ყველას, თბილისშია ვინც მოქალაქე— ეს არის თობა, ალმასხანი ანუ ლტერო, თუ ბუხვალტერის თნაშემწე ჩვენი მალაქი) როს ცხრა საათზე „ორჩევი“ წამოგრძელებდა ამათო ველით მაშინ, მძია, თქვენ გამორჩენას. სამსახურში ჩვენ ვაგვიანებთ, საქმე ძნელდება; ხშირდება ვაგონს მუქარა და თან კბილა ღრქენა. ამ გეავი არის იმ შემელთან შემოლაშება ჰოი, ვატმანო, ხან ისე გრძობად გვიწევს ლოდინი, რომ იმ პუნქტებში, სადაც ასე გვიწევს წამება, კარგია იღვას სადარძლები, ან სკამ-ლოგინი.

(ა.შ. ბ. გუზაძე)

მიგარება სასწავლებელში

გვახსოვს პირველად აპრილისწანმა სასწავლებელში რომ მიგვაბარა; სტიპენდიები მოგვცა ჩვენ ყველას და თბილისისაკენ გამოგვამგზავრა.

გხუდავდი ბათუმს, რომ გშორდებოდით, ნაცნობ ნარკომპროსს ვეხატებოდით თვეში ხუთ თუქნით გახატებულთი (სად იყო ქუთა?!?) ტკბილად ვმღეროდით.

„უპრედედლობა“ გამოგვცვა გარეთ და გეითობა ნახად: ნუ მღერით, კმარა დალოცვილის შეიღს წინდაწინ ვგრძნო, რომ ქლაკეს მოგვეცემდი და ფულს კი არა.

ვინც ბათუმს დარჩა, რა გააკეთა? ან გაარტისდა ან—„კონდრბანდობს“ „ისწავლეთ, ფული არ მოგაკლდებათ— თვით ნარკომპროსიც ამას ამბობს.

„სტიპენდიები გექნებათ დროზე, „სწავლა და ჯაფა არ დაეზარათ თქვენთვის გავეცდებით თვეში ხუთ თუმანს „და ღდინს ავაცილით სულ მთლად საღაროს“.

და ამ იმედით გამოგვამგზავრეთ თბილისში რიცხვით ორმოცდაათი (მუზეუმისთვის დასჭირდებოდა ალბათ რომ გადავიღეთ შოგროს სურათი).

ემქსჯერ ვახეთშიც კი დაგვიბეჭდეს თითქოს ხუთ თუმანს გვაძლივეთ თვეში. (სიმშლით სული ყელში ამოვცა— მტერი ჩავაზრდეს ამ განსაღებლში).

ჩვენი „ბიურო სტიპენდიელთა“ „ნაბიურალად“ გადაიქცია. ნოტებს, ნოტებზე გზავნიან ბათუმს ფულის მიღება გახდა ფიქცია.

ასე თუ ისე ქალღმერთ დარჩა დადგენილება თვით „ნარკომპროსის“ (როცა ფურწისთან ჩავივლი ხოლმე მიორკეტებდა პროცესს ყნოსვის).

მასსოვს არაქით გამოღვლეული „ბიურო“—საკენ ფულისთვის ვბრბობ... „ფული არ გვაქვს“—ცხარედ ვსტრობო, მაგრამ არაფერს ვებრალბობო.

იქი-მირი

ლევარსი როსროსადე

„ლევარსი საზღვრები“

— ჯერ-ჯერობით ვერაფერს ვახედი, მარა ამ ერთს მაინც ვიპაე „მათ ჯინაზე“: მევიკრავ როსა-ბალუსს, ვა-მოვეწყობი დათიშკელიანსავეთ და თვალეს მაინც დაუშ-სებ და გუოს მოუკლავ—ამბოდა ლევარსი.

და მართლაც ლევარსი „ღარიღმანულად“ გამოეყ-ყო მამაბაპურად.

— არა, ერთი იგი მითხარით, ნამდვილი თავადი არ ვარ თუ რა? ალვის ხესავეთ მოყვანილი ვარ, ნამდვილი სამეფო კაცი ვარ, მარა რად ვინდა,—ენ გამლევეს მეფო-ბას. აი ობერი კომუნისტები მეფეების ისეთი მტერი არიან, როგორც მე მათი... მაგრამ დადგება დრო, და ლევარსი ამოვა თქვენს ოხიდან...

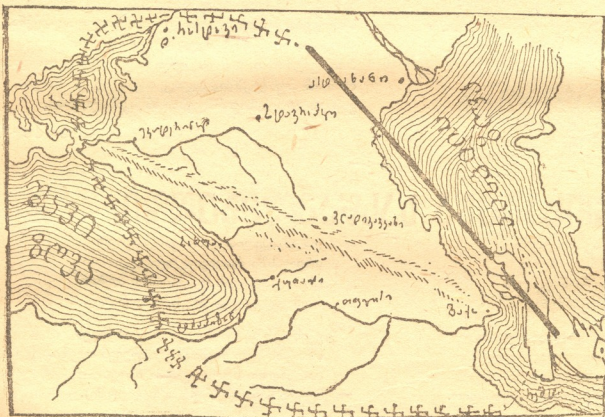
ამ ფიქრებიდან ლევარსი სხვა ფიქრებზე გადავი-დოდა.

საზღვრის ხაზი ვაე ასტრანანში,—ლორევით სწორი ხაზია, სადავო არაფერი მოგვივა... ვასპის ზღვა... (რამდენი ოვე-ზი იქნება); „ტრაპიზონი“ და რეზტი... აი ის საზღვრები, რომელსაც უნდა მოეკეს ჯერ-ჯერობით—ღრობით ჩენი ქვეყანა...

ლევარსი გრძობთ ჯობით შემოავლა აღნიშნულ აღ-გილებში საზღვრის ნიშნები და უწოდა მას: „ლევარსის საზღვრები“.

— ნუ გეწყინება, თამარ მეფე, რომ მე შენ ვაჯობე; და საქართველოს საზღვრები შენზე უფრო ვაეფართოვე, მაგრამ, ხა-ხა-ხა-ხა... აის ურჩევნია მამულსა რომ შეილი ხვალეს მამასა... ასე წამოიძახა ლევარსი, როცა იგი ფიქრებში ნავარდობდა...

— ნეტა, ხომ არავინ მაყურადღებს?.. ახლა ყველგან აგენტები—ვაიფიქრა ლევარსი და მიიხე-მოიხედა..

„ლევარსის საზღვრები“

— არა, ერთი იგი მითხარი,—რატომ საქართველოს არა აქვს უფლება თავისი საზღვრები გააფართოოს, ხოლო სხვებს კი აქვს ამის უფლება?... ინგლისი, საფრანგეთი, ია-პონია და ბევრი სხვა სახელმწიფოები არა თუ თავის მან-ლობდალად, არამედ ძალიან შორს, სხვა ქვეყნებში იჭრე-ბიან და იპყრობს... ჩვენ კი თითქმის ნება არა გვაქვს, რომ ჩვენს მახლობლად ისე ვაევიწოთ, რომ ვაეფართოოთ ჩვე-ნი საზღვრები—აქ ლევარსი აიღებდა გრძელ ჯოხს და ქართაზე დაიწყებდა საზღვრების შემოხაზვას.

ძალიან მოხეზებულად იქნება... აი ამ ჩემს საზღვრებ-ში ერთი ისეთი ზომიერი სამეფო გამოიჭრება, რომ მერი მე არც მინდა ერთხანს...

შავი ზღვის გაწევა იქით და ამ ნაპირის ხელებთან გადაქცევა—კვი დიდი ადგილი იქნება... როსტოვიდან

„ლევაგისი უპისიტი“

— ამდენი ხანია იქ არიან... ერთი ქალაქიდან და სხვამდემლიდან მეროვ ქალაქში და სახელმწიფოში დადიან, რამდენჯერ ძალით კუდს გააქანებს, ყოველთვის მოდიან „ჩვენი გამათავისუფლებლები“... მარა მენც არ მომიკვდენ: ამდენი ხანია უკიდ და არავინც არ მოდიან... პირ-

ლევაგისი მუსოლინიან და ჩემბერლენან

სწორედ კარგს დროს ჩავიდა რომში (იტალიაში) ჩემბერლენი მონღოლიდან ჩამოსულყოფილ ვილა მუსოლინიანთან.

— გაიცანით, ეს არის საქართველოს მომავალი მთავრობის პრემიერი.

გააცნო ჩემი თავი მუსოლინიან ჩემბერლენს.

— ძალიან სასიამოვნოა.

გაუხარდა ჩემბერლენს.

ჩვენ ლაპარაკს შევიქცით.

— მართალია, ევროპას თქვენის წყალობით სულ უდგანია, მარა მასე როდის არის ჩვენში... მე გონია: რამდენადღაც ყველა ქვეყნებში ძალა-უფლება ჩვენი პარტიის ხელში იქნება, მით უკეთესია... თქვენ უნდა კლიობოდეთ ამას... ამისთვის საქირაა დახმარება, რომ საქართველოში ჩვენი გადართილება მოგახდინოთ... მე იმედოვნობ მამანავები და მერგობრები არ გამაწიბლებთ.

— როგორ გეკადრებთ... ჩვენ მზად ვართ ჩვენს ძმად დაგვხმაროთ...

და როცა ჩემი „ოუნკრისი“ მოუხალავდა საქართველოს, მე ბნიოკლით დავიწყე დახვერვა და ადგილ-მდებარეობის შესწავლა, თუ სად და როგორ სჯობდა ბრძოლის დაწყება და წარმოება...

მგარამ ლევაგისის აქაც ერთხელ კიდევ ხელი შეუშალა რომ გადართილებ მოგხდინა, იმ ვაგონებებამ, რომ

ლევაგისის გამომგზავრება საქართველოკენ

დაპირა:—კაცს „სოციალისტურმაზე“ ხელს ავალებინებენ... მე და ჩემმა ღმერთმა, მოიხინებთან გამოვალ, და ქე ნახათ მამინ... „მაცა-მაცა“-ს პოლიტიკა მე არა მრწამს... თუ რამე შეგოსია, ყანასო, გამოიდი და ქე ქენი რამე; თუ არა და იგიც ქი სთქვი და სხვა გააქეთებს საქმეს... ვერ ელირსება თავის მიხნების განხორციელებას... უკაცრავად მარა, მე აღარ მვალაია... აწყ მე ვიცი და ჩემმა ვეუკაცობამ...

— არა, რა თქმა უნდა ასე იქ გამგზავრება შეუძლებელია... იქ ევროპაულად უნდა იყო გამწყობილი... ზარი დავრეკე, მოსამხსნურეს ვუბრძინე გამომეწყვი ევროპულად... და ევროპაში ამოეყავი თავი.

როცა იგი „ოუნკრისი“ მოპდრინავდა ჩვენს ქვეყნისაკენ, მას ჩაიძინა ლოგინში—და, მოგესხნებათ: „ახალდაინებულ“-კაცს დიდხანს არ მოვინებდა ლოგინში გადართილება...

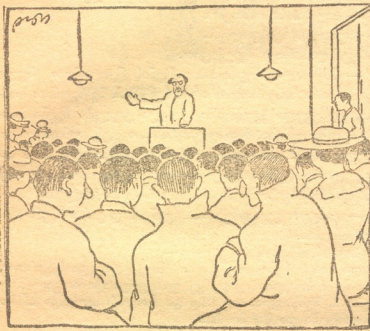
ყველა ეს თურმე ტყბილი ფიქრები იყო...
ზმუკი.

უნივერსიტეტი

იყო ცივი ზამთარი და ოთხში ცივოდა.
 უშეშობით ღუმელში ეცხლი არა ღვივოდა...
 და უძინო ფანჯარებში ცივი ქარი კივოდა.

და შემდეგ კი როდესაც მიიცილა ზამთარი,
 გასფუხული შოვიდა და ამწეინდა მთა-ბარი—
 მიღამო და გარემო იყო მშითა ვამთბარი,—

უნივერსიტეტში კი... სულა-გულა, თბილადა...
 დილით აღერ ზტუდენტბ აქ მოხელასა ცილიობდა...
 ხაზეც იყო დარბაზი, ყველა შესვლას ცილიობდა.

მოხიანდეს ქუდები; (ზრდილობის ნიშანია)
 უთხრეს: „აქ კი მშვიდობით, პრაშაი-დასვილანია“
 ახალ ზამთრის მოხვლამდე ვერც ხომ დიდი ხანია

რეცეპციონების საუბარი

(საკუთარი კორესპონდენტებისაგან)

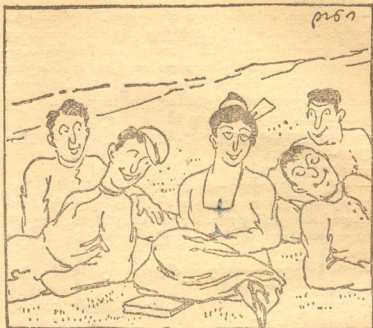
— როგორც გეტყობა, ამ ბოლო დროს ძალიან გათვითცნობიერებულხარ!
 — ეუბნება რეცეპციონი (გაუსწორებელი ბოროტ-მომჭმელი) მეორე რეცეპციონს.
 — როგორ? რაზე მატყობ შე ფენთებ გამონ-გრეულა?
 — რაზე და საჭურღლადაც რომ მიდიხარ, მაშინაც კი გასეთები გიჭირავს ხელში და გულმოდინებით ათვალიერებ.
 — თა, შე სულელი, განა არ იცი, რომ გასეთი ყოველმა ჩვენმა, ყოველმა პატიოსანმა ქურდმა უნდა წაიკითხოს?!
 — რატომ, ერთი გამაგებნენ თუ მხსნარ, რატომ უნდა წაიკითხოს?
 — იმიტომ, რომ ამით შეისწავლის და ვალდრმეებს ცოდნას, ეს არის საჭირო ქურდების კვალიფიკაციის ასახმალტეობა.
 — შე მაინც არაფერი მესმის!
 — შე სულელი! ერთი მითხარი, ფრთხილ და წინდახედულ კაცს ვინჩემ რაშეს მოზარავს?
 — იშვიათად.
 — მაშ ქვეყანაზე ბევრი ყოფილა გაუფორბილებელი, რადგანაც ისე რომ არ ყოფილიყო შენისთანა ხეზე უშიშლით მოკვდებოდა.
 — მაგას რა დამოკიდებულება აქვს განუეთის კითხვასთან?
 — არა! მოდი წაგიკითხო: ეს არის შემთხვევების დღელი. ამ იწერება ყველაფერი; ქურდობა, ჯიბგრობა, გაპარტყვა, ვალეჟა, ფულის გატაცება, დუქანში საქონლის გაიხსენება და სხ.
 — თი მგალითად, აქ სწერია: გუშინ ამა და ამ ქუჩაზე გაქურდეს ამის და ამის ბინა, წაღებულა ათასი მანეთის საქონელი. თუ კი ეს კაცი იმდენად წინდახედვადია, არის, რომ ათასი მანეთის საქონელი გატანა ქურდებს, მაშინ

ჩვენც შეგვეძლება ცოტა რამე წაეციქნოთ მას, ამასთან ერთად ნუ დაგეფყვდება, რომ ეს კაცი მდიდრიც ყოფილა.
 — შემდეგ: გუშინ იფანე ბეცაძეს ჯიბიდან ამოაცალეს 120 მანეთი. აი, უნდა მონახო ეს ბეცაძე და შენც უნდა ამოაცალი, თორემ თუ შენ არ ამოაცალე, სხვა ამოაცლის.
 — კიდევ: „გუშინ საღამოს გაპარტყეს ვინმე მშობარ-ოლი“. წაიდა და მიაღიქი იმ მშობარ-ოლის, ისე როგორ გაპარტყავდენ, რომ უკაპკოდ დარჩენილიყო?
 — ამა ერთობ: „ყოლაპარტყე მშობარს 200 მანეთის ნარაბ და ჩითი“. მე ბიუი, ვცი იმ უბედურ ნოქარს, იქნება შენც გამოაგებნოს ერთი ასე მანეთის საქონელი.
 — აი კიდევ: „ღამით გასტყეს სვეკულანტის დუქანი“. ერთხელ თუ გასტყეს, მეორედაც ადვილი იქნება გატყხა—რადგანაც ხომ იცი რომ ერთხელ გაველულზე გაველა გაცილები უფრო ადვილია?
 — აი ჩემო ძმაო რეცეპციონე! აი ამიტომ ვკითხულობ მე ვაჭეობებს.
 — მე კი მაქვს მეორე მიზეზი, რომლითაც არა თუ არ ვკითხულობ, არამედ ვერ ვკითხულობ.
 — რათა რა მიზეზია?
 — ის მიზეზია, რომ... აი წაიკითხე: **სამჯეთა სასამართლო**
 ქურდი ბაკაცივის საქმე: მიუსაჯეს სამი წლის გამსახობა.
 ქურდი მტენილშვილი: დადაუწყვიტეს 2 წლით, სასტიკი იზოლაციით.
 ქურდი კვერცხბაირი: ჩააჯინეს წლანახევრი. და სხვადსხვა.
 როგორ ფიქრობ, შეიძლება ამას შემდეგ ვაჭეობებს ვაჭეობა?
 — მე პირადათ არ შემიძლია, რადგანაც მისჯილების სიკოდემ გულს ფრიალი ამიტება.

საქართველო
შრომითი

გ ა ჯ ა ფ ს უ ლ ი

და როცა აქ დარბაზი ახე ცარიელი,
(ოზბეხავით აქ ხედვან: ვანო და ვაზირელი)
და ლექციების უკითხავს ამათს პროფესორია...
(უაზრავ მსმენელთაგან დარჩა ეს-და ირია).

მაგრამ აქ კი, მინდორზე მოუყვრიათ თვია...
აკეთებენ თუ რასა ეს რა ხაჯიხავია.
აღბად აქ „ვარჯიშობენ“ „სადარჯიშო პრაქტიკულს“
„შრიდალ“-გებით ავებენ ხალხმცროს მებრძოლს.

მე კი მასეთი სუსტი გული არა მაქვს და ამიტომ კი-
თხვასაც თავს ვერ დავანებია, ამბობს რუკილივის დედი-
ლი ძმა რუკილივიძე.

თუ რომელია მართალი, ამას აღბად ვადასწავებს
სრულიად ბნელი კუთხეთა ჭურბ-ბაცაცების კონფერენ-
ცია, რომელიც იკრიბება პირველ და 2 გაბასწარებულ სა-
ხლებში.

„სოციალი ქვეყანა“ კი პარტია ტალახის გუნდასა-
ვით მოსინად დაბლა. ფლავიანე მას ზიზღით უსწავდ
და გულში ფარულ მუქარას უთვლიდა.

იესო ქრისტესთან ვაჯანებელი ვაკეტო მაგრამ მიზ-
ხურა გულზე და შესცურა ღრუბლებში.

ფიქრი ფიქრს სცვლიდა... სამოთხის სახსროვეს ნეტა-
რებისა და შიშის გრძობით ავსებდა მას.

აი საცაა გამოჩნდება სამოთხის კარც, პეტრე მიკო-
ქული გარკვეს წვერებითა და ხუტუქა თეთრი თმებით,
მივგებება ალყაფიან მძიმე ვასალებებით ხელში და ლო-
ცვითა და კურთხევით შეიპ-ურავსა ზივით. ფლავიანეს
მოულის საკურთხევო ნეტარება და ვანსენებმა—სადაცა არ
არს არცა ურვა და არც გლოვა, არამედ ცხოვრება იგი
დაუსრულდებელია. უცნად მან თვალი მოჰკრა მოგვიერ
წალკობს, რომელსაც მალაილი რკინის გაღვანე ქონდა
შეშველებულთ და ალყაფის კარები მძიმე ურდულით
გაღარაზული, ღობის გადაღმა მოსინად კაპარისებისა
და წივის ხილსკენწევრებით, შადრევენის მსგებები მშის
სხივებზე, ათასგვარი ენთებოდა და ფერადი ცისარტყე-
ლა ლალით ჰქონდა გადაკამარებული. ამ წალკობთან
მარცხნივ ვიწრო და დაბორთული გზა მილითა ვუწრ-
ღმულდებიაყენ, საიდანაც დრო გამოშვებით რაც კომლი
ვახვევულ ცეცხლის ტალღები ამოდიდა და რავე გაუ-
გებარი წვილი-ცივილის ნმა ისმოდა.

ამგარა იყო. ფლავიანეს წინ სამოთხე და ვლოჯობით
განდა. მის გულში თითქმის ათასმა ზარმა დაიწყო რეკა,
სინარული დაბნეულობამ შესცავლა; ვადაუბნია სამოთ-
ხის ალყაფისაკენ და გაეჩრდა. კარებთან ჩამო-ჩუმო არ
იყო. წალკობის ერთი კუთხიდან კი დარღმინადულად
მოსიმოდა:

— ორი ქოთანო ვიყიდე ვია,
— უშკამი და ბეზ უშკამი ვია,
ყველა ერთ ტიფაში ვიწვით ვია, ვია, ვია,
ს ღუმკამი და ბეზ ღუმკამი ვია...

— ტუშ... ცხრა... ზითურა, იესო ზითურა...
— მანდ რაღაცას შუღღრობით თქვე ამბობდებო, გეო-
ნი კარტი ჩააწვევით, დედის გიტარებთ თუ კიდევ რამე
შეგამწივით...

„საქორწინო პანონი“

ფლავიანეს სული ღრუბლებში აფრინდა. მადლობა
ღმერთს, ის წმინდა ყოფილა. ამ ქვეყნის ცოდვებს არც
იმდენად დაუმძიმებია მისი სული და პირდაპირ სამოთხ-
საკენ მიჰქრია. მაშ მართალი არ ყოფილა ვადარჯულე-
ბული მოცთაობის რასა-რუბი, თითქმის საიქიო გამო-
გონილი ამბავი იყოს, თითქმის ადამიანის არსებობა მხო-
ლოდ მატერიალ და ბუნების კანონების კომპარაციაა, არ-
სებობს ადამიანი, მაგრამ სული ზაბადია, უყვდავება, სა-
მოთხე, ვლოჯობით, ღმერთი და სასწაულებერ მხოლოდ
თვალთმაქცობაა, ხალხის თვალუბის ასახვევად გამოვო-
ნილი სიცოცხე.

მეცნიერება, ვანათლება, სოციალზმში—აი, რა მიაჩ-
ნიათ მან საქმუნებელად ეს რა თქმა უნდა, არა სჯერო-
და ფლავიანეს, მაგრამ მინც ვარკვევით არ იყო დარწმუ-
ნებული ბევრ რამეში. კნაღამ მიუწყებდა სული და დაუ-
ფერო „საქორწინო სტუმბულ“ მამოო ნიკიტას, რომელიც
ბოლო ხანებში სულ ასე ჩაჩიჩინებდა:

— ბიჭო ფლავიან, (ასე ვარაზოლულიათ იცის იზან
ლაბარაკი) ვიგეო, რვერით რომ მართლა იყოს, ასე
რავა ვეინახებდა თავს; დავა დამაგრევიტება ეცდესი-
ებს და ხატებს! დიუვარე, ვაიძებო მაგ ახალგაზრ-
და კვი ფრენი გამოიწყე, შევადინოთ არტელი, ვაესნათ ერ-
თი რესტორანი და ე, თორიდ დღე რომ დავგერინა, ისე
სიტყვაში ვავატარაოთ.

არ ვასაუყვდა ფლავიანე, სული ხორცში არ ვასცა-
ლა და სასუფევლო შინაარსებო. მადლობა ღმერთს იმ
ვაკრეულ ნახუცრების ბდი იციდინა, ვლოჯობითს ვერ-
ბი არ ვახდა და ეხლა პირდაპირ სამოთხისკენ მიჰქრია.
ამ ფიქრებში ვართული ფლავიანეს სული თანდათან მეშ-
ვიდ ცის უახლოვდებოდა.

— რას მივლ-მოვლდები შე ნაბუშარო, შენა, აზარტში გადავარდა, ხოშში შესველი და ეხლა ყველაფერი ყირა-მალა გეჩვენება.

— დაიარე, თქვენი რაღა არ იყოს ერთი და... ფლავიანეს ასეთი სიტყვები სადღაც გაეგონა, გიონი აგლობრის ბუღვარის კუთხიქ... როცა ის მთავარ ანგელოზს ეკლესიაში დაიბრუნდა და იფიქრა, რომ ალბად მიწიერი სხემი ჩემს სხეულში განმყოფიდა. პირველად გადაისახა და ალაყაფის კარები სამჯერ დააკაფუნა.

— ვინა ხარ?... მოეცმა ქვევან ხმა შეგინდინ.

— მონა ღვთისა ფლავიანე, მლოცველი და მრავალწამებული...

— პროპუსკი ვაქვს?

— ბიუღ დაკრული—მე ღვთისა—იესოს სახელზე. ფლავიანე შეკრთა, რადგან ამ ხმაში სულ არ ისმოდა წმინდა სახარების კილო, მაგრამ ისევ სმენის ღიალაც დაბარალა და კილო შეუტერა. ცოტა ყოყმანის შემდეგ შეგინდავს კიდევ მოამბა.

— არ მოპატულო თორე იმდენს გირტყამ, რომ ცხვირს ბუციით გავსოდ.

— ტუტული რა საკანდისია ჩემს ჰასაკში და ისიც სამოთხის კარზე... ალაყაფის კარები ჭრიალით გაიღო და ფლავიანის თვალებს წარმოუდგა უცნაური სასახობა: მკეპარე წვერგაბაოსული, უღვამებ-დაწყვილივ, წელ-

ვის ქამა-სა და გართობა მუქთია; გოგონები დოულს არ იღებენ... ერთის სიტყვით; მიიდან რომ ჩრჩილი ფიზიო ავაძრო, შენ არაფერი დავალდებ და სწორად გეჩვენებ... ცდება... ზო, ახე, ხი, ხი, ხი... საქმე განაოხლეს აი; ეხლა გაუხვიე მარჯვენის, იმ წყაროს პირად, ქანდრის ქვეშ იესო კარტსა თამაშობს და მოახსენე რაც გინდოდეს.

ანგელოზი გავიქმბა სამოთხეში შემავალ ფლავიანეს და მერე სწრაფად მიავახუნა ალაყაფის კარები. ფლავიანის სული გონს ვერ მოსულეთია: ქვეყანა რომ გადატრიალდა, იმის ეს იცოდა, მაგრამ სამოთხეში კარტის თამაში, ქრთამებმა, ღვინის სმა, შეუღობაზე ლაპარაკი?—ალბად თვლი და ყური თუ ატყუებს...

გადალხვია მარჯვნივ და ჭანდრის ქვეშ მართლაც დაინახა კარტის მოთამაშეთა რამოდენიმე აჯგუფი, რომელნიც გაზაფხურლები ჩასტყუოდნენ ჭიადლდებს და იძახდნენ:

— სამი... ხუთი... ცამეტი... ცხრა... ბითორ... იესო, ბითორ...

ფლავიანის სული ფეხკარვლით მივიდა იმ აჯგუფთან, სადაც ქრისტე თამაშობდა და იესო უკან მოწყვნივ აბიჭუნა. თან პაქეტი მოიმარჯვა და დაუწყო ლოდინი. იესო მართლაც და უთავფლობო ავიდა და ბრაზობდა. უცხად ახივდა მაშალა და ფლავიანეს სული რომ დაინახა, ბრაზმოთვეით დაუღრიალა:

ანბნელოზმა კარი გაუღო... .

ზე დიდი რვეოლეგით და ამოღებულ ხმლით—ხელში ცხვირ ვასტებული. ფლავიანის ენა კინადა ჩაუღვარდა, მაგრამ მაინც მოაბერხა და წაიღულდულა:

— შენ... შენ ვინა ხარ?

— მეკარე ანუ მცველი... ხი-ხი ხი!...

ალბად გაეკრევის ხიმი გარეგნობას რვეოლეგრი ეს შევა ხე კილო? არა უშეს, მამბო, ავიღო შეჩვევი ახლ ცხოვრებას... მაშინვე შენი პროპუსკი, შო, იესოსთან არის მართალი... სხვა? ხელის ჭეჭვთ არაფერი მოგყვა? ისე ვერ გაეკმეებ თუ ცოტაოდენი არ მომიცი ხი, ხე, ხომ იცი, ათასი ხარჯებია, ამას გარდა წესთ, ნაჩაი უეფეველო უნდა ავიღო... სხვა შემოსავალი ეხლა აღარაფერია; წვენ მარტო ნაჩაით ეცხოვრობით, რას იზამ... ხი, ხი, ხი. ასეა ყველგან... ხი, ხი... .

რას დალონდი? არაფერი ვაქვს? ჰოი, მამ შეგეკლო მეორე გზაზე გადავხვია, ჯოჯობათში უღვასი იღებენ, იქ ითვად მოიჩიბ ხი, ხი, ხი...

სიჩუმე ჩამოვარდა. ფლავიანეს სული და მეკარე ანგელოზს ერთმანეთს მუშუბის თვლით თთვალეობენ, ფლავიანეს სული ჯოჯობისთვის გაფრენებზე შიშით დაბარალდა და გააქაჟადა. სიჩუმე ისევ პეტრემ დაარღვია.

— ერთი კამბანცია გინდა?—მაგ შენს მიტრაზე ძვირფასი თვლებია, რა ოხრად გინდა აქ? მოსულენისათ-

შე პირმადლო: რას მოამჩგრეხებარ... .

— შე პირმადლო, ბრციის გვახასხავით რომ მომჩერებხარ და გაშეშებული დამეუტრება—სარი ხომ არ ჩაეკლავას?—ცოტა უკან დაიწი რაღა, ხომ ახვიდე თარსი ფეხი გუნა და დამნაჟე, შენი გულისთვის სამი თალია შენგე... .

ფლავიანეს სულმა იესოს მოიწონებია აუსნა თავისი მოცლის მიხეზი და პაქეტი გაუღვია.

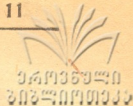
— მს ჩემს საქმე არ არის, ქვეყნის საქმე მამარემის კომპეტენციაში შედის და იმას მიუღობარაკე, მოკლედ მოუქნა ქრისტემ.

— ძეო ღვთისაო, სიდა წარცხდგე ხილვად დმერთისა ჩიენს? შეგიტობს ფლავიანე.

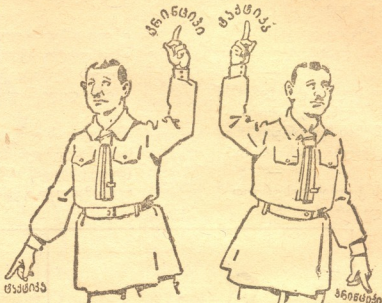
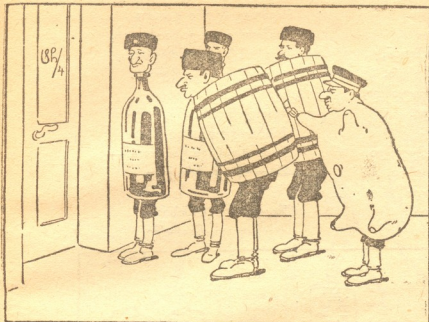
— თუ მძ ხარ ბიზილის ენით ნუ ლაპარაკობ, მამარემის ნახე თუ გინდა, ესე მარჯვნივ დაბრტყე კარე და იმ ტბის გადაღმა უღვასო პატრია ბორცვზე რომ ახვალ, შეჩინდე და თქობულეზე ხი.

ფლავიანეს სული ელდნახკრავივით გატრიალდა. ის თვალეგსა და ყურებს არ უჯეროდა, მაგრამ ნახულგაგონილი მიიცი მზუნენება აღარ გვინა.

ოკის.

პ ა რ ე ზ თ ა ნ

„ვევიდეთ შავ... ჩვენ ხომ უარს არ გვეტყვის მიღებაზე“

— ამხანაგებო, პრინციპიალურად მე თანახმა ვარ, რომ თქვენ ეს ფული მოვეცეს, მაგრამ

ტაქტიკური მოსაზრებით წინააღმდეგი. ამიტომაც ნუ გვისაყვედურებთ, თუ ფული ვერ მოგცეთ ზედმეტი მუშაობისათვის. აქ ჩვენ ტაქტიკით ვხელმძღვანელობთ.

ამხანაგებო, ტაქტიკური მოსაზრებით მე თანახმა ვარ, რომ ზედმეტი მუშაობა ახეთ შემთხვევებში დასაშვებია, მაგრამ

პრინციპიალურად ვერ დაუშვებთ, რომ ზედმეტი საათებისათვის მიიღოთ ფული. აქ ჩვენ პრინციპით ვხელმძღვანელობთ.

ბ ა ტ ი მ ი

დიდი წვიმების შემდეგ დღეს გამოვიდა დარი, დახურულ ოთახების ძლიერსა გააღეს კარი. ვაჭრები დაფაცურდა, „დაუკლეს“ ნივთების ფასი, თუ ღირდა ორ აბაზად დღეს აბაზი ღირს ასი. გამოჩნდა „ნურიაში“ აქ ბლომიდ „კონდრაბანდა“. ისე დაგროვდა, როგორც ტყეში ვაშლი და პანტა. ზოგი ცვლილებაც მოხდა ზოგიერთ ალაგებში. ისე როგორაც ხდება დღეს ეს სხვა ქალაქებშიც. ზოგიერთ „ტურებს“, დიდებს დაუცდათ სკამზე ხელი „ოტვებსტენ“ სკამის ნაცვლად მით წინ დაუდგეს ძველი. ზოგიერთს თუმცა „ფერჩა“ კატეგორია დიდი,

ერთი „ზაკონი“ ცოლი და „უკანანონა“ შვილი. ზოგმა კი ძველის ნაცვლად ახალი მოიყვანა, (მე ერთიც აღარ მიცდის, დაიქცეს ეს ქვეყანა) ზღვის პირი გამოცოცხდა გამოჩნდნენ „პაროჩკები“ „პორთფელიანი“ ხალხი „მადმუაუნელ“, „დამოჩკები“, მე მათი შემხედვარეს დამიკრეჭია კბილი, და მწარედ მეცინება გასაცინელი ტკბილი.

ბლიკვი.

ბერძნის წყარო

ტარტაროზ, თითქმის თვე არის, — ბერძნის წყარო დასწერე და ვალოლია ძნელობის ვული დაჩაგრე. დასერე.

მით გაახარე ამაკო მისი „პირის-მზე“ კმობილი. კაცო თვით ბერძნის წყაროზეც ძველ სირაჯთა ცნობილი.

ამბაკომ მე რომ გამცინოს მაშინ ვალოლი მოკვდესო. ჩქარა მუშაობი მანახეთ, მას გულში ტყვია მოხვდესო

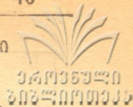
ასე იძახის ვალოლი შეაწროილა გურია; იქნებ ძნელოლის იცნობთო, მიიხარით სადაურია.

სურსათზე ნიხრი ასწია, რადგანც სჭირდება ფულადი სურს შორს ვგზავნოს, ტარტაროზ, ეს შენი მოციქულები.

სქექს, ლელავს, ცხარობს ვალოლი. ბერძნის წყაროს მესია... ტარტაროზ, შენ რომ ნახავდე ათუსჯამი უპაეთესია.

„წითელი მახკა“

„თავალი“

პარილის დილა გათენდა რა კარგი დარი დგებო. ცნობილი გრაშა თავადი სარდაფში მიბრძანდებო. აფთიაქარი ღუღუღით გრიშსა მიუჯღებო, სუფრა იწვეოდა ფართოდა, ღებნა ახარტი სდებო.

ახალ-ახალი კრედიტი ყოველდღე მის იხსენებო. ქვეყანა ჩემი ყოფილა და აწიკ კლავენ იქნებო ენა შიშისგან მელღუნეს მუცელში უფარლებო, რომ უთხრას: მილიციული, ძმობილო, გაჯავულებო, მაგრამ თავდასა ქიიფი

მსხპირული

(ბათომისთვის)

ღიღი ცდიოთა და ვაგლასობი, დიღეს შეგიძინე სტვირი მე, ბანის თქმას გეუღდარები, ტარტაროზ, შენი ჭირიმი.

შეუტუტუნეთო ყველა მას, ვინც გვევლინება კუხათა, აპლონ ხელსა შეგიწყობს, მამათმთავარი მუხათა.

ბბა, ბა, ჩემო ჭამინა, დაუკარ შენებურადა, ვინც რომ ბოლილი შესქამა შეუტრეს კალმბურადა.

სალამი ვაზაბერიძევე, სალამი, ვანო ბატონი, საქონლის ანჯარანისა მეუფევე, გამგევე, ბატონო,

ეს რა ობია, ძმობილო, რომ აზიდულა გორსავით, წინეთ გაუტკენილი იყავი ეფისკოპოსის ჯღსსავით.

მიმოდილი ხაზენში, ნაფლის საპონელიათა, ბატონკებისთვის ზარუნადი, ქუსლებზე დასარტყელიათა.

ავეცი მთელი მოძრაიე— მუქი ზონტიკო რვეული, შვიდ აბასს არ სცილდებოდა, ზამბოთი გამორეული.

მაგრამ მუშას გადავიარა, ის დრონი ბურუსიანი, ნაცლელი მოგუო განგებამ, დღენი ნათელი მზიანი.

—მოგკა ქონება უხოზო, მუნ ავამალა სათოულათ, მახის ლხინი გაქეს და ცხოვრობ ჩენებურ დარიდამანდულათ.

დაცუხუნება, უხეში მორილი ალასეჟ სიტყვები, სწორეთ, რომ ვაინთა, ძია-ჯან, ძეველსა აიათებს მიყვები.

მუშებმა შემოვაცისე— „გაჩრდი, არ აგვაყვირო“ „თორემ ჩვენ ვიცით ყოველი“ „შენი საქმენი საგმროა“

ჩარკ, რომ აცანკლე მელიოვ ეს მონილე სტომეჭში. „შენ რომ ბოლომდის ეს შეგარჩენ ისე აშენდ ოჯახში“

კალი და საშა, კუღების მუშაგაშლილი თიკია, მსუღა მაქს თქენთვის იცოლეთ. საკაში მოსართავია.

გრიშოკო ლეკურს თამაშობს, ებილით სტოლს აფარინდებო. ჩამოუარა დილეური, მის სუფრა ემძიმებო ბაღდათურს ყულის თავადი, სკამიდან სკამზე ხტებო. დანებით უფლის ბოქმასა თედშები ბეყრი ტვლებო.

ჯერ ვიდევ არ სწყინდებო. მიცან მალიკო ფარმაცევტს არა აქეს წასვლის ნებო. თვალდს არ ძალუდს გრამაზით წამებოთ შემზადებო. გირშის აყოლა არ არგეს ის აეტოთ დაბრძანებო.

ჯაფარ.

ზირაბა

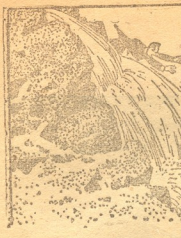
პირველ ნომერის „ბალნიკა“, ამ ჩვენ ქალაქად ჰქონია, თვითონ სანამდ არ ენახე, მე ის არც ვამიგონია. აი ავადმყოფის სანახად, ის დღეს შემიღდა ფეხია, მაგრამ ნუ იტყვიოთ რომ უცებ, დამეცა თავზე მენია. უცებ მქიმი მგონია და გაუწოდებო, მოზრუნდა, შემომაცქერდა ვილაკ მსუნავი ღელლია. თურმე ნუ იტყვიოთ— წესები აქ ძველებური ჰქონიათ, უზიარებლად სიკვდილი, მართლა წაწყმენდა პგონიათ. ღვდელი ავადმყოფს უხსნდა: ასედაც უნდა მიხედვსო, აზინ ვაბელოს თქენგანმა, უზიარებლად მოკვდესო. გვირღს უმშვენება „სიღლეკა აბეიბება ყველას პირს ნეტა ვიკოდე „ბალნიკა“ რას აძლეს ამ ღვდელს ჯამაგირს

ჩამი გოდება

მე ვარ ერთი უსწავლელი და შეგიძლი სოფლის ხუცეს; ხმა მაგეროდ მაშა ჩემს ფრიალ ბნელი და მოხუცის. ასე მიჩრედა საწყალი: ასწავლე შეილო მღვდლობაო, ტანზე შეგ კაბას ჩაიცვამ, ასეც ეხლა მოდაო. და მეც ბრიაყი, უსწავლელი მამას დაუდგი ყურიო, და დრო დაგივიდა ისეთი, ყველა ეკამე პურიო. ეცელა ხარობს, ილიმება, მე კი ყური ჩამოვყარი, დავიღვარ და სულ გვეითინებ, მწარე ცრემლი ვადმოვღვარე. დავდივარ წვერ ვაგრეკილი და ვემძე დიღურ ლუქმასო, ვინაც ეს საქმე ჩვენ გვიქნა მუღამ უგზავნი კრულვასო.

მზათაგუაბუღი-მეაღ -მეღაბუღი

კლუბი „სათანაღო სიმაღმეში“

„წითელი მახკა“ შემდეგ გეატუბინებს ხიღისთავის კლუბის შესახებ:—

„გახსნის დღიდან გაივსო ის ქალით და ვეფეთო, კმაყოფილო ვეფეთო ეღამწრის გათახმებოთ. ეღლა ეს შეიცვალო ვით მისი მარტოა: —ღრამწრის სმაგიეროთ თავს ირთობენ კარტიოა. სწირად ამ კლუბს ვღებენი ეწვევიან სტუმრად, მაგრამ სახლში მიღიან მოწყენით და უმარად. ვერ მიმზღარან სრულეით თუ რა სღება აქ დღესა: —კლუბში კარტის თამაში ვინ რატომ დღაქსა?!”

ტარტაროზმ მოისმინა თქვენი ებისტოლე და წარმოს-
თქვა:

—უხაქმური ღლარსაბი თურმე ჭერზე თეღიდა ბუზებს. რა უყოთ თუ „ბუზების“ თღა დაუწყაათ კლუბის ტუზებს? სწირად არის—მოღვაწეოა ფეხუბსკენ მიღის თავი: —სინჯეთ, იქნებ გომოაკლის არ შეადგებს ხიღისთავიცა!..

მს ბარე მარგზი

„იადლოომა“—ს თქვით: „წესბადოომაში ჩხარადან სტუმრით მოსული მასწავლებლები ქალით. ბერწინაშელო კომკავშირეღებმა დებატიყს რესბორან „ამირან-ში“. თამაღობდა მასწავლებლები ქალით. ემაწვეღები, რომ შეთღრენ, აბუდა ჩხუბი, იმბოდა უწმარუბი სიბუკევი. კომკავშირეღებისა და მასწავლებლის ასეთმა „სწირკამ“ დიღი უარყოფითი გავღელი მოახღი-
ნა მაყურებელ ხალხადღებაზე“.

ტარტაროზის აზრით: —თუ კი წესბადოომა ეწემა მასწავლებლობარეღობა: „ცხადობა—კომკავშირისთვის საჭეო გასხარეღობა.

ასეთი „სწირკა“, კავშირი იქნებ ყოველგან კარგია, მაგრამ თრბა და დღეწანი? ჩვენ ვუჭირობთ—ეს არ ვარგია!

სამაირო მამიში

„ხულოელი ზოიკა“—ს სიტყვით:— „სწირია სულოის ხეტიმო პუნქტში ასეთი სტენიბი. მოღის ავაღმეღულის ჭირსუღელი. ექიმი რუსია. აბადმტ. პატარა—მამა მეაგს ბაღთოთ ავაღ, წამოღდით, ნახეთ! მამიში—ჩბო გავაროჲ კაცო? შო.რა თსარწინანი—ოტყ ეღო ბოღენ, პრისბო პიბიტტი მამიში—ნეტ გემენი? ჩბო ბაღბო? შო.რა თსარწინანი—ეყოღ ბოღბო! მამიში—რას ტაჲ, აუგურეჲა ბოღბო! ასე, ავგარად სწირია შემოსევეა, როღელი თავმტკივენს იოღს უწერენ, ხოლო უღმბტკივენს—სახაქმბღეს. ვინ მოგვღაგს?!”

ნუ გეწინით, ტარტაროზი მინჯ მოგებედესთ, მას არე მინდ წამოსღო დასტერღება და არე „აკუსერკის“ გა-
მოგზავნა თუ აღმასკუბი ინებებს და... ხულოის სავეტიმო პუნქტს მოალოარენებს ასეთი ექიმისაგან.

ღროზმ იხსენით!

ღროზე მიხედეთ და იხსენით საღღური ხუფხა მოსალო-
დნელი სწინეღებისაგან! საქმე სხუმარო არაა, აბნოაა განსაკებღელი, მაგრამ, „ახალგაზრდა ეკაქისტ“ სიტ-
ყვით:

„ქვამი მოვიდა აბნოათავის ისეჲ წაიღეს, არ ვციც რისთვის? ასე, რომ შევიდნე აბნის ჭერა ანუ შევიდნე 80 წლისთვის. დაბარებანი—მღერ ბერია, აღდგემა სისხეს აქ ადღელიქია: —თუ არ გვიშეღეღე მთა ტარტაროზ მგინი გაჩაღდეს სუღასში თბი!“

რა ევეღლებე მღღომარობას? სუღუსეღებო, იწამეთ ხატი და გეჯიო ნუ იოიბოთ, იქნებ მწეღობიბნათ ვაღდას-
კრით ეგ საკიბი. ქეგბი წაღღეს, მერე რა ეფუთო, შეიღლე-
მა ქეგბს საღღურ სუღუსის ადმირსტრაციაც გაეყეს—თქვენ თავს ნუ მოიკლავთ, ევეღღური მოსალოდნელი!

უკვე დროა იზრუნოთ გაზეთის გაბოჭვრასზე.

გაზ. "მუშა"-ზე,

რომელსაც უმოველ კვირას თან მოკვეთება ჩვენი ჟურნალი

მხმამხმარენი

მაინისათვის ხელისმომჭირა

უკვე დანიშნო.
არ დარჩეთ განსუი უგაზეთოდ.

კანტორა: პლეხანოვის გამზირი № 117.

